

בש"פ 2864/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2864/17

כבוד השופט י' דנציגר
פלוני

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
במ"ת 43804-03-16 מיום 8.12.2016, שניתנה על ידי
כב' השופטת ל' מרגולין-יחידי

עו"ד רועי אטיאס

בשם העורר:

עו"ד עדי שגב

בשם המשיבה:

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (השופטת ל' מרגולין-יחידי) במ"ת 43804-03-16 מיום 8.12.2016, במסגרתה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים.

רקע

1. ביום 10.6.2016 הוגש כתב אישום מתוקן בשנית נגד העורר ובנו. כתב האישום מייחס לבנו של העורר שלושה אישומים, אשר מקורם בסכסוך בין בנו של העורר לבין חבורה של צעירים, רובם קטינים. העורר אינו קשור לאירועים שבגינם הוגשו נגד בנו שני האישומים הראשונים, ואף אינו קשור לאירוע שהתרחש טרם האירועים המיוחסים לו. לפי הנטען בכתב האישום, במסגרת האירוע המקדים הגיע בנו של העורר כשהוא אוחז בסכין אל החבורה במטרה לגרום

עמוד 1

למותו של אחד מהם, פאוזי אמסיס (להלן: אמסיס), ובמהלך האירוע דקר שניים אחרים (להלן: האירוע המקדים). יצוין כי בגין אירוע זה יוחסו לבנו של העורר עבירה של ניסיון רצח ושתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה. החלק שמיוחס לעורר בכתב האישום נוגע להתרחשות שארעה מיד לאחר האירוע המקדים, כאשר העורר פגש את בנו. לפי הנטען, בשלב זה קשר העורר קשר עם בנו לגרום למותו של אמסיס ואחרים מבני החבורה. במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו העורר ובנו יחד עם שניים אחרים לרחוב פחד יצחק מצוידים בסכינים, ונכנסו לחצר בה שהו אמסיס, עדין עכילה (להלן: עכילה) והמנוח, אברהים חג'אזי (להלן: המנוח). לפי הנטען, העורר נכנס אל החצר, הצמיד מיד את עכילה אל חומה ודקר אותו שלוש דקירות - האחת בבטן, השנייה בצוואר והשלישית בירך - במטרה לגרום למותו. כתוצאה ממעשים אלו נגרמה לעכילה חבלה חמורה. במקביל, בנו של העורר נכנס לחצר, התנפל על אמסיס ודקר אותו שלוש דקירות במטרה לגרום למותו. המנוח, שנזעק לעזרת אמסיס, תפס את בנו של העורר והרחיקו מאמסיס. בשלב זה, דקר בנו של העורר את המנוח דקירה קטלנית בחזהו השמאלי שהובילה למותו במקום, והעורר עצמו נמלט מהחצר.

בגין מעשים אלו, מואשם העורר ברצח, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בשתי עבירות של ניסיון רצח, לפי סעיף 305 לחוק; ובקשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. בבקשה נטען, כי ברשות המדינה ראיות רבות לכאורה, להוכחת אשמתו של העורר בעבירות המיוחסות לו, ובהן, בין היתר: עדויותיו של אמסיס אשר היה קורבן לאלמות מצד העורר ובנו; עדויות של עדי ראיה וכן של מתלוננים נוספים; מצלמות אבטחה בהן נצפה העורר בסמוך ומיד לאחר אירוע הרצח; מסמכים רפואיים המעידים על חבלות המתלוננים ועל מות המנוח; וכן שקרי העורר בחקירתו. כמו כן, צוין כי כתב האישום מתאר אירוע אלימות קיצוני וקטלני שבמסגרתו ביצעו העורר ובנו עבירות אלימות מתוכננות וחסרות רסן כלפי מספר קורבנות, וביניהם גם קטינים. המשיבה הדגישה כי לאחר האירוע המיוחס לעורר, הוא נמלט ביחד עם בנו לבית משפחת אשתו בטייבה במטרה להסתתר מהמשטרה. בהקשר זה צוין, כי על אף שבנו של העורר נעצר על ידי המשטרה ביום 25.1.2016, העורר המשיך בהימלטותו והסגיר עצמו למשטרה רק ביום 7.3.2016. לפיכך, נטען כי במקרה דנן מתקיימות כלל עילות המעצר המנויות בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. צוין כי שני המעורבים הנוספים שהגיעו יחד עם העורר ובנו לזירת האירוע, עדיין נמלטים מפני המשטרה, ולכן ישנו חשש כבד כי שחרורו של העורר יביא לשיבוש הליכי משפט.

3. בית המשפט המחוזי בחן בהחלטתו מיום 8.12.2016 את שאלת קיומן של ראיות לכאורה בעניינו של העורר. בית המשפט התייחס תחילה לטענות ההגנה; תחילה צוין, כי ההגנה אינה חולקת על נוכחות העורר במקום האירוע, אך כי לטענתה העורר הגיע למקום עם בנו כדי לסיים את הסכסוך, ונקלע בעל כורחו לאירוע אלים שבו התקיפו אותו. בית המשפט עמד על כך, שלטענת ההגנה העורר לא החזיק בסכין ולא דקר את עכילה, וכי אין ראיות הקושרות אותו למעשים אלו. לשיטת ההגנה, לא ניתן להסתמך על עדות אמסיס ואף עדויות יתר המעורבים אינן תומכות בתזה של המשיבה. לבסוף צוין, כי ההגנה אינה חולקת על עצם הדקירה של עכילה ועל הפגיעות שנגרמו לו או על יתר הדקירות של אמסיס ושל המנוח ועל תוצאותיהן, אך היא חולקת מבחינה משפטית וראייתית על הקשר של העורר לכל האירועים ועל אחריותו הנטענת לביצועם.

4. טרם החל בית המשפט המחוזי בסקירת הראיות, הוא עמד על כך כי לאחר בחינת מכלול הראיות שהוצגו בפניו, הוא הגיע למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר בעבירות המיוחסות לו. עם זאת, צוין כי לא ניתן להתעלם מחלקם ומעורבותם, ככל שהייתה כזו, של גורמים נוספים שנכנסו לחצר. לפי הנטען, שני אחייניו של העורר התלוו אליו ואל בנו למקום האירוע, ולפחות אחד מהם נכנס לחצר. הוטעם, כי אותם אחיינים לא נעצרו עד היום, כי בנו

של העורר שתק בחקירות וכי עיון בגרסאותיו של אמסיס והעורר מצביע על כך שמעורבות השניים לא נבדקה לעומק. בית המשפט ציין כי לעניין זה יש השפעה מסוימת על עוצמת המסקנות בעניין העורר. על כן, מצא בית המשפט לנכון להעיר כי לא מן הנמנע שבסופו של יום לאחר שמיעת הראיות, הוראות החיקוק שיוחסו לעורר והעובדות שביחס אליהן יימצא אחראי, לא תהיינה זהות לאלה המפורטות היום בכתב האישום.

5. בית המשפט המשיך לבחינת הראיות העיקריות בתיק אשר תובאנה בתמצית להלן: לפי גרסתו של אמסיס, העורר ובנו נכנסו לחצר עם עוד שניים, העורר דקר את עכילה ולאחר מכן ברח מן החצר. בית המשפט קבע כי למקרא הראיות ברור שישנה התפתחות בגרסתו של אמסיס, ביחס לשאלת שימוש העורר בסכין במהלך האירוע. אף על פי כן, נקבע כי בהתחשב באופי האירועים, במשך הקצר ביותר של ההתרחשות; בהיותו של אמסיס עצמו קורבן של מתקפה באותה עת ופצוע בעת ההתרחשות ובעת מסירת הגרסה הראשונה; ובסרט השחזור והתרשמות מן ההדגמות שמופיעות בו, יש בגרסת אמסיס כדי לבסס לכאורה את העובדה שהעורר נכנס לחצר ותקף באופן מיידי, מבלי לומר דבר, את עכילה וגרם לו לפציעה. בית המשפט קבע כי הסתירות הנטענות בין עדותו של אמסיס לבין עדותו של עכילה, ראיות לבחינה ולליבון במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת ההליך הנוכחי. עכילה, קורבן המעשים, נחקר אך לא שיתף פעולה עם החוקרים וטען כי לא ידוע לו מי תקף אותו ומתיאורו לא ניתן להבין היכן בחצר התרחשה התקיפה. אשר לתפיסת הסכין ששימשה לדקירת עכילה; צוין כי במצלמות האבטחה נקלטו שני האחיינים נסים מן הבית דקה לפני העורר ובנו, כאשר אחד מהם משליך חפץ לפח. נמצא כי חפץ זה הוא סכין שעליה נמצא דנ"א של בנו של העורר ולא נמצאו ממצאים פורנזיים הקושרים את העורר לסכין. בית המשפט המחוזי ציין כי אין בעובדה זו כדי ללמד על כך שהעורר לא אחז בסכין. אשר לעדויות הראייה של השכנים; עד הראייה הראשון, העיד שלא ראה סכין, וכי הוא חושב שהאדם המבוגר רחב הגוף, כאשר יש להניח שהכוונה לעורר, החזיק כלי עבודה של גינה. עוד ציין כי האדם המבוגר שראה נראה אבוד וכאילו הוא תוקף על מנת להתגונן. עד הראייה השני ציין כי ראה שני צעירים בשנות העשרים לחייהם אשר אחד מהם אחז בסכין מטבח גדולה והשני במוט ברזל אשר לאחר שדקרו נמלטו מן החצר. עד זה לא התייחס לעורר או להימצאותו של אדם מבוגר בזירה. עדת הראייה השלישית מסרה כי ראתה בחצר שישה אנשים, כי היא לא ראתה כלי תקיפה וכי ראתה את האדם המבוגר "מעץ אגרופים". בהקשר זה צוין כי למקרא הודעותיהם עולה בבירור כי החשיכה והמרחק, כמו גם האירוע המסעיר והמהיר, לא אפשרו להם לקלוט באופן שלם את ההתרחשות לפרטי פרטים. עם זאת נקבע, כי מבלי להתעלם מן הקשיים האובייקטיביים שתיארו עדי הראייה, יש משמעות ראייתית לתיאורי שלושת השכנים ביחס לעורר, תיאורים שאינם מתאימים לכאורה לנטען בכתב האישום, נוכח העובדה שאף אחד מהם לא ציין כי העורר השתמש בסכין וכי אחד מהם לא זיהה אותו בזירת האירוע, וכי יש משמעות להתייחסות למעורב נוסף, כאשר מהודעות שני עדי הראייה הראשונים עולה לכאורה מעורבות פעילה של אדם שלישי צעיר, ככל הנראה אחד האחיינים. בית המשפט ציין כי צפייה במצלמות האבטחה מלמדת כי בדקות שקדמו לאירוע העורר ובנו נראים צועדים בנמרצות אל עבר רחוב פחד יצחק. כן צוין, כי מאחוריהם במרחק לא רב נראו צועדים שניים נוספים, על פי הנטען מדובר בשני האחיינים. בית המשפט עמד על כך שבסרטון של מצלמות האבטחה העורר ובנו נראים צועדים במהירות אל תוך הבית. נקבע כי אופן הליכתם מלמד לכאורה על קיומה של מטרה ברורה שלעברה הולכים השניים. יתר על כן, בית המשפט מתאר כי שלוש דקות לאחר מכן נצפים העורר ובנו יוצאים מן הבית בהליכה נמרצת ולעיתים ריצה, והם נראים בריאים ושלמים. בית המשפט התייחס גם לעובדה שהעורר הסגיר את עצמו למשטרה רק ביום 7.3.2016, וכי בתקופת ההימלטות נעשו ניסיונות לאתר את העורר ללא הצלחה. כן צוין כי בנו של העורר הסגיר את עצמו ביום 25.1.2016 ונערכו דיונים משפטיים בעניינו בנוכחות רעייתו של עורר, ועל כן מתבקשת המסקנה כי העורר ידע שהוא דרוש לחקירה.

6. לאחר מכן, פנה בית המשפט לבחון את גרסתו של העורר. העורר העלה תחילה טענת אליבי, על פיה בעת האירוע היה במסיבת אירוסין. בהמשך, אישר שעזב את מסיבת האירוסין ואף הודה בנוכחות במקום ובזמן האירוע. לדברי

העורר, הוא הגיע לזירת האירוע על מנת לפייס בין בנו לבין בני החבורה אך הותקף על ידי אחד מחבריה ועל כן הכה אותו בחזרה. לאחר מכן, יצא מן החצר וחזר כדי להוציא משם את בנו המדמם ויחד הם יצאו והחלו לרוץ. בית המשפט מצא כי קיימות סתירות בגרסתו של העורר, וכי קשה ליישבה עם ראיות אחרות אשר הוצגו בפניו. בהקשר זה ציין בית המשפט כי התנהגות העורר בהימלטותו והסתרתו במשך חודש וחצי עלולה להיתפש כהתנהגות מפלילה. כן צוין, כי אין בגרסתו כדי לספק הסברים, ויש בה כדי לקשור אותו לאירוע האלים שהתרחש.

7. נוכח כל האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה, להגעת העורר מתוך כוונה לפגוע לחצר שבה התרחש האירוע, להצמדת עכילה ותקיפתו מיד כשנכנס, מבלי שקדמו לכך אמירות כלשהן או מעשים כלשהם מצד מי מהנוכחים ודקירתו שלוש פעמים. אשר לקיומה של תשתית ראייתית לכוונה להמית; נקבע כי לכאורה מתקיים צבר של ראיות נסיבתיות המבסס את חזקת הכוונה להמית, וזאת בהתחשב בשימוש בסכינים, בהבאתם לזירת האירוע, בכך שעכילה נדקר שלוש דקירות באיברים רגישים וחיוניים, בכך שלא קדמו כל דיבורים למעשים ובעזיבת המקום תוך בריחה ממנו והפקרת הנפגעים. אשר לקשירת הקשר לביצוע פשע; נקבע כי יש ראיות לכאורה לגבי קשירת קשר לביצוע פשע, אך צוין כי הראיות לעניין אופי סוג הפשע שבהקשרו נקשר הקשר, אינן מובהקות. לעניין הביצוע בצוואת והאחריות של העורר למעשי בנו (קרי, הרצח הנטען); נקבע כי לא מתעוררות בשלב זה שאלות ראייתיות ומשפטיות בקשר לאחריות העורר למעשים שנעשו על ידי בנו של העורר במסגרת הקשר בנוכחותו, וכי לעומת זאת הנטל המוטל על המשיבה לבסס את אחריותו של העורר למעשים שנעשו על ידי בנו לאחר שעזב את המקום, הוא נכבד יותר מבחינה משפטית וראייתית, והמשיבה אמנם עמדה בו בשלב זה, אך לא בדרגה גבוהה של הוכחה.

8. אשר לעילות מעצר; בית המשפט קבע כי אין מחלוקת לעניין עילת מעצר של מסוכנות, שהינה עילה סטטוטורית הנובעת מאופי העבירה וכן עילה של סיכון בטחון הציבור עקב אופי המעשים, ההצטיידות, ההתארגנות וההגעה למקום מגורים, ביצוע המעשים בחבורה, אופי הפגיעות וריבויין. צוין כי גם החשש מהימלטות מאימת הדין קיים בעוצמה גבוהה בשל התנהגותו של העורר, וכן כי קיים חשש לשיבוש מהלכי משפט, במיוחד בהתחשב בכך שישנם מעורבים שלא נתפסו.

9. בית המשפט התייחס לכך כי בסוג העבירות אשר מיוחסות לעורר מעצר עד תום ההליכים יהיה, בדרך כלל, מאחורי סורג וברית. בהקשר זה צוין כי לאחר שקילת הראיות לכאורה ועוצמת עילות המעצר, וכן את היעדר עברו הפלילי של העורר וגילו, ההחלטה בשאלת מעצרו תינתן לאחר שתהא בפני בית המשפט תמונת מצב כוללת. לפיכך הורה בית המשפט על עריכת תסקיר בעניינו. בית המשפט ציין כי במהלך הדיון ניתנה הסכמה למעצר בפיקוח אלקטרוני, ועל כן הורה למנהל יחידת הפיקוח האלקטרוני לבחון את התאמת העורר והתאמת המקום המוצע והמפקחים, למעצר בפיקוח אלקטרוני.

10. ביום 6.3.2017 ניתנה החלטה משלימה על ידי בית המשפט המחוזי (השופט א' הימן), בהתבסס על התסקיר שהוגש לו מטעם יחידת הפיקוח האלקטרוני, ובה נקבע כי בהתקיים התנאים שנקבעו במסגרתה, המשך מעצרו של העורר יהיה באיזוק אלקטרוני בבית דודתו. יצוין כי המשיבה הגישה ערר על החלטה זו, אשר תלוי ועומד לפני בית משפט זה (השופט א' שהם), במסגרתו נקבע כי ההחלטה בעניין ערר החלופה תעוכב עד למתן החלטה בערר דנן.

טענות הצדדים

11. העורר טוען - באמצעות בא כוחו, עו"ד רועי אטיאס - כי קביעתו של בית המשפט כי ייתכן שלאחר ניהול ההוכחות עמוד 4

בתיק העיקרי ישתנו הוראות החיקוק בכתב האישום, ואמירות נוספות כדוגמת זו, מעידות על כך שהראיות הקיימות אינן ברמה של ראיות לכאורה. כן נטען כי הקביעה של ראיות לכאורה מבוססת בעיקרה על גרסתו של אמסיס, גרסה אשר לטענתו השתנתה מפעם לפעם, ואשר יש בה סתירות אינהרנטיות בנקודות מהותיות, כמו למשל, בעניין עצם ההחזקה של סכין על ידי העורר. כן נטען, כי אמסיס שיקר בחקירתו על כך שאין לו טלפון נייד ועל כן הוא בלתי אמין. כמו כן נטען כי השניים הנוספים שהיו מעורבים נתפסו, נעצרו ושוחררו מכיוון שאמסיס סירב להתעמת איתם או למסור מידע לגבי חלקם באירוע. העורר טוען כי עדויות הראייה מעידות אף הן כי האדם המבוגר (הוא לכאורה העורר) שהיה בזירת האירוע נראה כמתגונן ולא תוקף. בנוסף, נטען כי התביעה לא הציגה כל ראיה להכנה או תכנון מוקדם ועל כן אין כל ראיות לעניין ה"קשר" שקשרו העורר ובנו.

12. המשיבה טוענת - באמצעות באת כוחה, עו"ד עדי שגב - כי כבר מהרגע הראשון, בתשאול בבית החולים, אמסיס מסר שהעורר היה מעורב בתקיפה. לטענתה, העובדה שאמסיס לא התייחס לשימוש בסכין מצד העורר נובעת מכך שהוא עבר אירוע טראומטי כמה שעות לפני כן ועל כן גרסתו התמציתית. המשיבה טוענת שכמה שעות לאחר התשאול הראשוני בבית החולים, אמסיס מוסר בהודעתו שנראה לו שהייתה לעורר סכין, וכי הוא חוזר על כך גם בהודעותיו בהמשך, כאשר בעדותו בבית המשפט הוא טוען שהוא בטוח לגמרי שראה את העורר אוחז בסכין. אשר לסכין שנמצאה בפח; נטען כי אין בעובדה שלא נמצא עליה דנ"א של העורר כדי להצביע על כך שהעורר לא נגע בסכין עצמה. אשר לעדי הראיה; נטען כי העדות לפיה העורר נראה מתגונן מבוססת על תחושת הבטן של העד, כפי שהסתבר מעדותו בבית המשפט, וכי הוא עצמו העיד שלא ראה טוב מרחוק. אשר לעדות העד הנוסף, שלא התייחס להימצאותו של העורר בזירה; נטען כי ניתן להבין מעדותו שהוא ראה רק את סוף האירוע, בשלב שבו העורר ברח מן המקום. המשיבה הדגישה כי העורר נמלט במשך 40 יום מהמשטרה וכי הדבר מדבר בעד עצמו. אשר לגרסתו של העורר; נטען כי בניגוד להודעתו, מהצילומים של מצלמת האבטחה ניתן להבחין כי הפנים של העורר ושל בנו לא היו מלאים בדם. כמו כן, נטען כי אמירתו לגבי הימצאותו במסיבת אירוסין נסתרה על ידו לאחר מכן, וכי אמירתו שבנו ראה את אמסיס בחצר ולכן נכנס לא מתיישבת עם העובדה שלא ניתן לראות מהרחוב את החצר. המשיבה ביקשה להזכיר כי בחקירתו הראשונה העורר שמר על זכות השתיקה. נוכח כל האמור לעיל, לשיטתה של המשיבה עדותו של העורר היא בלתי מהימנה.

דיון והכרעה

13. לאחר שעייתי בהודעת הערר על נספחיה, שמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפני, ובחנתי את חומר הראיות, באתי לכלל מסקנה כי חומר הראיות הקיים מגבש תשתית ראייתית לכאורית שדי בה לצורך מעצרו של העורר, ועל כן דין הערר להידחות.

14. כידוע, בשלב בקשת המעצר עד לתום ההליכים על בית המשפט לבחון האם יש בכוחו של חומר הראיות הגולמי שמונח לפניו כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית שיש בכוחה כדי ללמד על סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם [ראו למשל: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996)]. שאלות הנוגעות למשקלן של הראיות או למהימנותם של עדים נתונות להכרעה של הערכאה הדיונית בהליך העיקרי, ואין בית המשפט נדרש להן בשלב זה [ראו למשל בש"פ 4398/16 סבח נ' מדינת ישראל, פסקה 8 וההפניות שם (26.6.2016)]. בחינת חומר הראיות בעניינו של העורר, מגלה כי קיימת תשתית עובדתית לכאורית להוכחת אשמתו, למצער לגבי חלק מן העבירות המיוחסות לו. להלן אסקור בקצרה את הראיות שעליהן ניתן לגבש מסקנה זו.

15. גרסתו של אמסיס; מתשאלו של אמסיס בבית החולים, מספר שעות לאחר האירוע, עולה כי לאחר האירוע המקדים הגיע בנו של העורר עם העורר ושניים נוספים אל חצר הבית שבו נמצאו אמסיס וחבריו (תמלול מיום 16.1.2016, עמ' 29, שורות 23-37). לדברי אמסיס, העורר ובנו והשניים הנוספים פתחו את דלת החצר, בנו של העורר שלף סכין והחל להתפרע, וגם העורר תקף. יצוין כי מדבריו של אמסיס ניתן להבין כי הוא לא הבחין האם העורר החזיק בסכין (תמלול מיום 16.1.2016, עמ' 30, שורות 1-9). זמן מה לאחר מכן באותו יום, נגבתה מאמסיס הודעה, במסגרתה מסר שהעורר ובנו תקפו אותו ואת חבריו, וכי בנו של העורר הוא זה שדקר באמצעות סכין (הודעה מיום 16.1.2016, שורות 4-8). במסגרת הודעה זו, מסר אמסיס כי ראה את העורר ובנו נכנסים לחצר, וכי בנו של העורר שלף סכין והעורר התחיל להרביץ לכולם. אמסיס ציין ביחס לעורר כי "נראה לי שהייתה לו סכין אבל אני לא יודע". (הודעה מיום 16.1.2016, שורה 109). אמסיס הוסיף כי הוא ראה את העורר רץ לכיוון מסוים ותוקף אך לא ראה את מי (הודעה מיום 16.1.2016, שורות 156-159). יצוין כי חקירותיו של אמסיס מיום 18.1.2016 ומיום 28.1.2016 מתמקדות בשני האישומים שמיוחסים לבנו של העורר ולא לעורר. בעימות שנערך בין בנו של העורר לבין אמסיס, מסר אמסיס כי לאחר האירוע המקדים, נכנסו העורר ובנו לבית והחלו להתפרע עם סכינים. אמסיס ציין כי גם העורר וגם בנו אחזו בסכין (הודעה מיום 31.3.2016, עמ' 8, שורות 26-33). במסגרת חקירה נוספת, מסר אמסיס כי העורר, בנו ושניים נוספים נכנסו לחצר ומבלי לומר דבר, שלפו סכינים והחלו לתקוף אותו ואת חבריו ששהו באותה עת בחצר (הודעה מיום 4.2.2016, שורות 14-18). לדבריו של אמסיס, בנו של העורר ניגש אליו ישר והחל לתקוף אותו עם סכין, ובאותו זמן העורר אחז את עכילה בצורה מסוימת, אותה הדגים בחקירתו, ודקר אותו בפלג גופו התחתון, באזור הבטן (הודעה מיום 4.2.2016, שורה 22; שורה 48). אמסיס סיפר שלאחר שדקר את עכילה, ברח העורר מן המקום (הודעה מיום 4.2.2016, שורות 31-34; שורה 39). בעימות שנערך בין העורר לאמסיס, כחודשיים לאחר האירוע, חזר אמסיס על גרסתו ומסר שגם העורר וגם בנו אחזו בסכינים עת נכנסו אל הבית וכי העורר התעמת עם עכילה באמצעות סכין (הודעה מיום 14.3.2016, עמ' 8, שורות 27-34; עמ' 9, שורות 5-10; עמ' 10, שורות 1-7). לדברי אמסיס, הוא נפל ולא שם לב איפה היה העורר, אך ראה את עכילה נופל אף הוא על הרצפה ומדמם (הודעה מיום 14.3.2016, עמ' 11, שורות 1-13). אמסיס חזר על גרסתו גם בעת חקירתו בבית המשפט (דיון מיום 30.1.2017, עמ' 159 לפרוטוקול). יצוין כי סרטון השחזור שביצע אמסיס, הנזכר בהחלטתו של בית המשפט המחוזי (בעמ' 22-23) לא הובא לפני כחלק מחומר הראיות. המשיבה ציינה בדיון שנערך לפני כי אין בידה את סרטון השחזור מאחר שבא כוח העורר הגיש אותו במסגרת הליך ההוכחות.

אכן, לכאורה, ניתן להבחין כי ישנה התפתחות מסוימת בגרסתו של אמסיס, בעיקר באשר לשאלת עצם ההחזקה והשימוש בסכין על ידי העורר. ואולם, צדק בית המשפט המחוזי כאשר קבע כי בהתחשב באופי האירועים, במשך הזמן הקצר של ההתרחשויות, בהיותו של אמסיס קורבן למתקפה בעצמו באותה עת ופצוץ בעת ההתרחשויות ובעת מסירת עדותו הראשונה, יש בגרסתו של אמסיס כדי לבסס לכאורה את העובדה שהעורר נכנס יחד עם בנו ושניים נוספים לחצר הבית שבו התרחש האירוע, ומבלי לומר דבר דקר את עכילה וגרם לפציעתו. מדובר בעדות זיהוי ישירה המפלילה את העורר ומתיישבת עם יתר הראיות הנסיבתיות, כפי שיובאו להלן, וזאת מבלי להתעלם מן העובדה שבין אמסיס לבין בנו של העורר קיימת יריבות.

16. מצלמות האבטחה; מתוך צפייה בסרטון הערוך של מצלמות האבטחה ניתן לראות את העורר ובנו בדקות שקדמו לאירוע צועדים באופן נמרץ ומאחוריהם שניים נוספים, שעל פי הנטען הם אחייניו של העורר, אל עבר הבית ברחוב פחד יצחק, בו התרחש האירוע. מצלמת האבטחה מרוחקת מן הבית, ולכן יש קושי להבחין בבירור במתרחש, אך נראה כי העורר ובנו נכנסו אל הבית מיד כשהגיעו אליו ובעקבותיהם גם השניים הנוספים שהלכו מאחוריהם. לא נראה כי העורר

ובנו חלפו על פני הבית ולאחר מכן חזרו אליו, כפי שטען העורר בעדותו שתובא להלן. כשלוש דקות לאחר כניסתם לבית, ניתן להבחין בעורר ובבנו עוזבים את הבית בהליכה נמרצת ולפרקים בריצה. העורר ובנו לא נראים מדממים או חבולים וניתן לראות כי הליכתם חיונית ונמרצת.

17. תפיסת הסכין ששימשה לדקירתו של עכילה; כאמור, בסרטון מצלמות האבטחה ניתן לראות כי אחד מהשניים הנוספים שהגיעו עם העורר ובנו למקום האירוע השליך חפץ לפח האשפה. בדיעבד הסתבר שמדובר בסכין ששימשה לדקירתו של עכילה. יצוין כי דו"ח המז"פ שנזכר בהחלטתו של בית המשפט המחוזי (בעמ' 24) לא הוגש לפני כחלק מחומר הראיות. בהחלטתו של בית המשפט המחוזי וכן בדיון שנערך לפני, צוין כי על פי דו"ח המז"פ דמו של עכילה והדנ"א של בנו של העורר נמצאו על הסכין, אך לא נמצאו ממצאים פורנזיים אחרים שקושרים את העורר לסכין.

18. עדויות הראייה; עד הראיה, יואב שמש, שהה בדירה של חברתו שנמצאת בסמוך לבית שבו התרחש האירוע. לדבריו, הוא הבחין בתגרה וראה מישהו מחזיק באת חפירה ועל כן התקשר למשטרה. העד מסר כי היה גבר אחד שנראה לו מבוגר יותר מאחרים ודי רחב גוף והיתר צעירים (הודעה מיום 16.1.2016, שורות 1-17). בהודעה מאוחרת יותר מסר העד כי היה חשוד והוא היה בלי משקפיים (הודעה מיום 31.1.2016, שורות 8-13). העד ציין כי נראה לו שהאדם המבוגר החזיק כלי של גינה, וכי יתר האנשים לא החזיקו משהו בידיים. כן מסר כי האדם המבוגר שנראה "כאילו הוא תוקף כדי להתגונן" (הודעה מיום 31.1.2016, שורות 23-26). עד ראייה נוסף, השכן יותם בר, מסר בהודעתו כי הוא הבחין בשני צעירים, בשנות העשרים לחייהם, אחד מהם אחז בסכין גדולה והשני במוט ברזל וכי השניים נמלטו מהחצר מיד לאחר שדקרו (הודעה מיום 15.1.2016, שורות 1-6). יותם חזר על דבריו בעדות שנגבתה ממנו כשבועיים לאחר מכן (הודעה מיום 31.1.2016). יצוין כי עד ראייה זה לא התייחס להימצאותו של העורר בזירה. עדת ראייה נוספת, תניה יודס, מסרה שהיו בחצר שישה אנשים, וכי ראתה איש גדול ש"מעיק אגרופים" (הודעה מיום 16.1.2016, שורה 25).

נראה כי התיאורים העולים מעדויות אלה אינם מתאימים לכאורה לנטען בכתב האישום, הואיל ובאף אחד מהם לא נזכר כי העורר השתמש בסכין. אף על פי כן, יש להביא בחשבון את העובדה שהאירוע התרחש בחשיכה, וכי העדים היו רחוקים מן הבית. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שהאירוע האלים ארך פרק זמן קצר ועל כן סביר להניח שעדי הראייה התקשו לעמוד על כל פרטי האירוע. עם זאת ראוי להתייחס לפערים אלו במסגרת ההליך העיקרי.

19. גרסתו של העורר; מיד לאחר שהסגיר את עצמו, מסר העורר בחקירתו כי בזמן האירוע הוא היה במסיבת אירוסין וסירב לענות על כל שאלה נוספת (הודעה מיום 7.3.2016). בחקירתו ביום שלמחרת, ציין העורר כי הוא בוחר לשמור על זכות השתיקה וכי הוא "מעולם לא פגע בציפור". העורר מסר שהוא לא ידע שמחפשים אחריו, מכיוון שהיה "מאושפז בכמה מקומות" בשל בעיות רפואיות מהן הוא סובל וטען שבמשך השבוע האחרון לפני שהסגיר את עצמו לא יצא מהבית. העורר לא הצליח להסביר מדוע בכל זאת הגיע להסגיר את עצמו. באותה חקירה, העורר מסר שבזמן האירוע היה במסיבת אירוסין שנערכה משעה חמש אחר הצהריים עד עשר בלילה, וכאשר נשאל אם עזב את המקום סירב לענות (הודעה מיום 8.3.2016, עמ' 2-4). במהלך שיחה שתועדה לאחר החקירה, סיפר העורר שלבן שלו הייתה בעיה עם אמסיס וכי הוא הגיע למקום על מנת לפייס ביניהם, אך לפני שהספיק לעשות כן הוא הותקף (הודעה מיום 8.3.2016, עמ' 7). בחקירה נוספת, סיפר העורר כי הוא יצא ממסיבת האירוסין לביתו ותכנן לחזור לשם, כאשר בבית פגש את בנו, שהיה חבול וסיפר לו כי הוא רב עם אמסיס. על כן, לדבריו, הוא החליט ללכת עם בנו לרחוב שבו התרחש הריב במטרה לפייס בינו לבין אמסיס. לדבריו, כאשר הוא ובנו הגיעו לרחוב הם לא ראו אף אחד ולכן המשיכו לכיוון

מסיבת האירוסין, כאשר לפתע בנו אמר שהוא רואה את אמסס בחצר ולכן הם חזרו אל הבית (הודעה מיום 9.3.2016, שורות 17-25). לדברי העורר, מיד כאשר נפתחה דלת הבית מישהו שהוא לא מכיר נתן לו מכה בראש באמצעות שרשרת אופניים וכתוצאה מכך ירד לו הרבה דם. העורר מספר שנתן למי שהכה אותו אגרוף כאשר בו זמנית אדם אחר הגיע מהצד והחל להכות אותו עם נבוט, העורר מספר הצליח לקחת את השרשרת וברח אל מחוץ לבית (הודעה מיום 9.3.2016, שורות 27-34). העורר מתאר כי בעקבות העימות הוא היה מסוחרר וירד לו הרבה דם, וכי בזמן שחיפש את בנו בחוץ הוא שמע אותו קורא לו לעזרה ועל כן ניסה להיכנס חזרה אל הבית אך מישהו חסם אותו, לבסוף הצליח להיכנס לחלץ אותו ויחד הם יצאו בריצה מהחצר (הודעה מיום 9.3.2016, שורות 35-42). העורר סיפר כי לאחר האירוע הוא ובנו נכנסו לאוטו וכי הוא תכנן לנסוע לבית החולים וולפסון כדי לטפל בחבלות שנגרמו להם, אך כאשר הגיעו לשם הבחין בנו בבני משפחתם של המעורבים בסכסוך. העורר מספר שפחד מהם ולכן נסע ישר לבית משפחת אשתו בטיבה. יצוין כי העורר סיפר שהוא ובנו לא פנו לקבל טיפול רפואי בטיבה, וכי הם טיפלו בעצמם (הודעה מיום 9.3.2016, שורות 44-50). יצוין כי מצילומי החבלות של העורר ובנו בטלפון הנייד של העורר אשר צולמו על ידו, שהוגשו לפני כחלק מחומר החקירה, נראה כי מדובר בחבלות שטחיות בלבד. בחקירה שנערכה כמה ימים לאחר כן, חזר העורר על גרסתו והדגיש כי הוא ובנו לא החזיקו בסכינים כאשר הגיעו למקום האירוע (הודעה מיום 14.3.2016, שורות 49-51).

לשאלת החוקרים מדוע לא הזמין משטרה מיד כאשר תקפו אותו; ענה העורר כי הוא חשש שיפגעו בו וכי הוא היה לא צלול בדעתו בשל המכות שחטף (הודעה מיום 9.3.2016, שורות 63-68; 133-136). אשר לשאלה מדוע סיפר לחוקרים ביום הראשון כי היה במסיבת אירוסין בעת האירוע; השיב כי הוא חש ברע ועל כן החליט לשמור על זכות השתיקה (הודעה מיום 9.3.2016, שורות 135-141; 156-161). נדמה כי תשובה זו לא עולה בקנה אחד עם השיחה הארוכה והמתועדת שהמשיך לנהל עם החוקר לאחר סיום חקירתו בה שמר, כאמור, על זכות השתיקה. אשר לשאלה אם הוא ובנו הלכו אל הבית לבד; ענה העורר כי הוא "לא מתעסק בספקולציות" וכי הוא ובנו היו לבד (הודעה מיום 9.3.2016, שורות 80-81).

בחיפוש שנערך בטלפון הנייד של העורר נמצא כי מספר דקות לפני האירוע הוא התקשר לאביו של אחד מבני חבורתו של אמסס שהיה מעורב באירוע, אך לטענתו שיחתו לא נענתה. יצוין כי העורר לא נשאל מדוע התקשר לאותו אדם. מעבר לכך, העורר מסר כי בשל חששו מהמשטרה עבר בין מספר מקומות מיום האירוע ועד שהסגיר את עצמו, וביניהם; טיבה, רמאללה, ירושלים והצפון (הודעה מיום 16.3.2016, שורות 12-36).

מן האמור לעיל, עולה כי גרסתו של העורר אינה קוהרנטית, נוכח שתיקתו בחקירתו הראשונה וטענת האליבי שהעלה ואשר הופרכה מפיו מאוחר יותר. כמו כן, גרסתו של העורר מעוררת מספר סימני שאלה; טענתו כי הוא ובנו הגיעו לרחוב כדי ליישב את הסכסוך ומשלא ראו את אמסס החלו לצעוד אל עבר מסיבת האירוסין, כאשר לפתע בנו ראה את אמסס ולכן חזרו אל הבית, לא מתיישבת לכאורה עם הסרטון של מצלמת האבטחה, לפיו העורר ובנו נכנסו ישירות לבית ולא חלפו על פניו וחזרו לאחר מכן, וכן עם העובדה שלא ניתן לראות את החצר מן הרחוב. בנוסף, טענת העורר כי הוא ובנו היו חבולים ומדממים לא מתיישבת עם הסרטון של מצלמות האבטחה, לפיו העורר לא נראה מדמם וניתן להבחין כי הוא בורח במהירות מן המקום בניגוד לעדותו כי היה מסוחרר לחלוטין. זאת ועוד, כאמור, צילומי החבלות בטלפון הנייד מעידים על חבלות שטחיות בלבד. יתרה מכך, העובדה שהעורר ובנו לא פנו לקבל טיפול רפואי בטיבה מעידה אף היא על כך שחומרת הפציעות לא הייתה כפי שמתאר אותה העורר. למעלה מן הצורך, אציין כי הימלטותו של העורר ממקום האירוע והסתרתו מפני המשטרה במשך כחודש וחצי מעלה תמיהה ומעוררת חשד. נתון נוסף המעורר תמיהה נעוץ בעובדה שהטלפון הנייד של העורר היה סגור מיום 15.1.2016 עד יום 24.1.2016. יצוין כי

בהקשר זה העורר מסר שהוא היה ללא מטען ולכן הטלפון הנייד שלו היה סגור. על רקע זה, אני סבור כי בצדק קבע בית המשפט המחוזי כי אין בגרסתו של העורר כדי לבסס תרחיש ראייתי שונה, המכרסם בתרחיש העובדתי המתואר בכתב האישום שלפיו הוא אחראי לתקיפתו של עכילה.

20. טרם סיום אציין כי אמנם קיימים סימני שאלה שונים בנוגע להשתלשלות העניינים העובדתית של האירוע המתואר בכתב האישום. נדמה כי זוהי גם הסיבה להערתו של בית המשפט המחוזי שלפיה אין זה מן הנמנע כי חלק מסעיפי האישום המיוחסים לעורר יותאמו לממצאים שיימצאו במסגרת ההליך העיקרי. בתוך כך מובן כי גם חלקו הנטען של העורר בעבירת הרצח של המנוח יבחן באופן מעמיק במסגרת ההליך העיקרי, ובפרט לנוכח המשמעות שיש לאישום זה בכל הנוגע לעורר. יחד עם זאת, חרף קיומם של סימני שאלה אלו, דומני כי התשתית הראייתית הלכאורית המפורטת לעיל מספיקה לשלב המעצר, בהיותה מסבכת את העורר בחלקים מרכזיים מהאירוע האלים שהתרחש, ומלמדת על תפקידו ומעשיו במסגרתו. אדגיש כי מסקנתי זו הייתה נותרת בעינה, אף אם הייתי מניח, לצורך העניין בלבד ובלי שאקבע זאת, כי לגבי חלק מהמעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום לא הוצגה תשתית ראייתית לכאורית חד משמעית.

21. על רקע האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת חלקו של העורר במעשים המיוחסים לו במסגרת כתב האישום. דעתי היא כי קביעתו של בית המשפט המחוזי והנמקתו לעניין קיומן של עילות מעצר היא קביעה מבוססת. אני סבור כי נוכח העבירות שבהן מואשם העורר קמה חזקת מסוכנות כמו גם חזקה של סיכון בטחון הציבור עקב אופי המעשים. בנוסף, אני מסכים עם קביעתו של בית המשפט המחוזי כי במקרה דנן מתקיימת גם עילה של חשש מהמלטות מהליכי שפיטה, נוכח הימלטותו של העורר והסתרתו מפני המשטרה במשך כחודש וחצי, וכי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט בהתחשב בעובדה ששני המעורבים הנוספים באירוע טרם נתפסו. מסקנה זו אינה משתנה לנוכח העובדה שהעורר נעדר עבר פלילי, שכן חרף כך הגיע אל הבית יחד עם בנו במטרה, לכאורה, להרוג [השוו למשל: בש"פ 8481/13 מדינת ישראל נ' אבו לטיף פסקה 10 (23.12.2013)].

אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ז בניסן התשע"ז (12.4.2017)

ש ו פ ט